

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. március 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali vesztegetés elfogadásának büntette miatt **I.r. vádlott** és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 25. napján kihirdetett 43(III.)Kb.407/2014/42. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti, a közügyektől eltiltását lefokozásra enyhíti.

I.r. vádlott a szabadságvesztése végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetése kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r.** és **II.r.** vádlottak tekintetében helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. február 25. napján kihirdetett 43(III.)Kb.407/2014/42. számú ítéletével **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a 2012. évi C. törvény szerinti Btk. 294.§ (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadása büntetében, ezért 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az **I.r.** vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint kötelezte az elsőfokú eljárás során felmerült 6.000 forint bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben **II.r.** vádlottat az ellene az előnyért, hivatali köteletségét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés büntette (2012. évi C. törvény szerinti Btk. 294. § (1) és (3) bekezdés aa./ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

A katonai ügyész mindkét vádlott tekintetében három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be mindkét vádlott esetében, az **I.r.** vádlott terhére részbeni megalapozatlanság miatt, súlyosítás érdekében, míg a **II.r.** vádlott esetében megalapozatlanság miatt, hatályon kívül helyezés érdekében. Az **I.r.** vádlott irányának megjelölése nélkül, míg védője felmentés érdekében fellebbezett. A **II.r.** vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

A katonai ügyész előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását, melyben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, az **I.r.** vádlott tekintetében az ítéletet súlyosítsa, alkalmazzon hosszabb tartamú börtönbüntetést és szabjon ki pénzbüntetést is. A **II.r.** vádlott vonatkozásában az ítéletet a Be. 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül, és

az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Ugyanis az I.r. vádlott nyomozati vallomását az elsőfokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből, így nem volt abban a helyzetben, hogy értékelje a II.r. vádlott terhére és ez vezetett a II.r. vádlott felmentéséhez. Az ügyészi álláspont szerint azonban az elsőfokú katonai tanács törvényesen beszerzett bizonyítékot rekesztett ki a bizonyítékok köréből. A Be. 46. § a./ pontja szerint az I.r. vádlott vonatkozásában a védelem kötelező volt. A hatályos törvényi szabályozás szerint ha három napon belül nem hatalmaz meg védőt, akkor rendel ki az ügyész a részére. Akkor kell azonnal kirendelni védőt, ha a meghatalmazás jogáról lemond. Ilyen, a 2013. január 23-án felvett gyanúsítottai jegyzőkönyvből nem állapítható meg. Az ügyész egyébként rögtön védőt rendelt ki. Az I.r. vádlott a kihallgatáskor nem volt fogvatartásban, jelen esetben tehát nem volt megalapozott az I.r. vádlott nyomozati szakban tett vallomásának kizárása, ezáltal az ítéleti tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés d./ pontja szerint megalapozatlan.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.323/2015/1. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, melynek keretében az I.r. vádlott börtönbüntetését a középértékhez igazodva súlyosítsa. Ezzel arányosan emelje fel a közügyektől eltiltás tartamát, és azt mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak. Az I.r. vádlottal szemben szabjon ki pénzbüntetést, és a Btk. 74. § (1) bekezdés f./ pontja alapján 10.000 forint erejéig rendeljen el vagyonekobzást. A II.r. vádlott tekintetében, figyelemmel a Be. 351. § (2) bekezdés a./ pontja szerint megalapozatlansági okra, a Be. 376.§ (1) bekezdése alapján az ítéletet helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. A másodfokú ügyészi álláspont szerint helyesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor az I.r. vádlottat a BH.2013/35. számú eseti döntés, valamint a 65/2011. (XII.30.) BM rendelet 1. mellékletében foglaltak alapján nem tekintette vezető beosztású személynek. A lefolytatott megbízhatósági vizsgálat alapján nem volt megállapítható a védelmi tiszt normasértő magatartása, így az I.r. vádlott részéről a kötelességszegés sem. A II.r. vádlott esetében értékelt bizonyítékok tekintetében azonban téves az I.r. vádlott vallomásának, illetve a szembesítési jegyzőkönyv kizárása a bizonyítékok köréből. Az AB.8/2013. (III.1.) Alkotmánybírósági döntés ugyanis nem vonatkoztatható a jelen esetre.

Az I.r. vádlott védője előterjesztette fellebbezésének részletes írásbeli indokolását, melyben arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (2) bekezdése alapján változtassa meg. A Be. 352. § (1) bekezdés b./ pontja alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, majd az I.r. vádlottat mentse fel. Másodsorban arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a nem orvosolható megalapozatlansága miatt a Be. 376. § (1) bekezdése alapján a Be. 375. § (1) bekezdésére is figyelemmel, azt helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására. Elsődleges indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy a megbízhatósági vizsgálat végrehajtása nem felelt meg a részletes végrehajtási tervben, és a kormányrendeletben foglaltaknak. A jelen ügyben a tárgyaló tiszt provokációjának eredménye a bűncselekmény megtörténte. A csapdapénz megtalálása nem került rögzítésre. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget teljes mértékben annak a kötelezettségének, hogy értékelje az általa megismert bizonyítékokat, az indokolása ebben a tekintetben hiányos.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője a katonai ügyészi fellebbezést kisebb módosítással tartotta fenn. Az I.r. vádlott tekintetében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során minden szóba jöhető bizonyítékot értékelt, külön kitért a megbízhatósági vizsgálat dokumentumaira, és helyes mérlegelés alapján állapította meg ezen vádlott bűnösségét. Utalt arra, hogy valós élethelyzetet alakítottak ki a megbízhatósági vizsgálat végrehajtási terve alapján, a szövegkörnyezet is olyan volt, ami a valós élethelyzetben is előfordul.

Törvényes volt a vizsgálat lefolytatása. Eltérő tényállás megállapítására az I.r. vádlott esetében nincs bizonyíték, hiszen új tény, új bizonyíték nem merült fel. Okszerűen következtetett az elsőfokú katonai tanács ezen vádlott bűnösségére, és helyes a jogi minősítés is. A gyakorlatnak megfelelően járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a vádlottat nem tekintette vezető beosztásúnak. Köteleességszegés az ügyben nem volt bizonyítható. Az elsőfokú bíróság általában véve értékelte a szóba jöhető bűnösségi körülményeket, azonban nem volt figyelemmel az elszaporodottságra. Az ügyészi álláspont szerint azonban a minimumot kevéssel meghaladó büntetés nem elegendő a vádlottal szemben, indokolt a középértékes büntetéskiszabás alkalmazása. Azzal arányban indokolttá válik a közügyektől eltiltás súlyosítása is. A visszatartás érdekében szükséges az I.r. vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása is. Figyelemmel arra, hogy a védelmi tiszt által átadott pénz csapdapénz volt, ezért nem indokolt a vagyonekbevetés alkalmazása. A II.r. vádlott vonatkozásában azonban a nyilvános ülésen eljáró ügyész álláspontja szerint a katonai tanács nem tett eleget ügyfelderítési kötelezettségének. A vádlottak vallomásainak, valamint szembesítési jegyzőkönyveinek a bizonyítékok köréből történő kizárása - álláspontja szerint - törvénysértő. A vádlottak nem voltak őrizetben, nem voltak fogvatartásban, tehát a védő távollétében történő kihallgatásuk nem ütközik jogszabályba, nem vonatkozik rájuk az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott Alkotmánybírósági határozat. Az I.r. vádlott által megjelölt védőt egyébként az ügyész nyomban értesítette a kihallgatásról, azonban elfoglaltsága miatt ő nem tudott megjelenni. Törvényes volt a II.r. vádlott kihallgatása is, hiszen ő eleve védőt kívánt meghatalmazni. Épp az I.r. vádlott vallomásának a bizonyíték köréből történő kirekesztésére figyelemmel a II.r. vádlott tekintetében megállapított tényállás megalapozatlan. Ezért az előzőekben foglaltakra figyelemmel az I.r. vádlott vonatkozásában az ítélet megváltoztatására, és a vele szemben kiszabott börtönbüntetés és közügyektől eltiltás súlyosítására, valamint pénzbüntetés kiszabására tett indítványt. A II.r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen a védenca felmentése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette azon álláspontját, hogy bár az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítási eljárást folytatott le, azonban a tényállás tekintetében az ítélet indokolása helytelen következtetést tartalmaz, tehát a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés d./ pontja alapján megalapozatlan. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az egyik hibát épp a megbízhatósági vizsgálat értékelése kapcsán követte el, amikor azt törvényesnek, a végrehajtási tervben írtakkal összevetve elfogadhatónak tartotta. A védői álláspont szerint azonban a lefolytatott vizsgálatot nem csupán a végrehajtási tervben írtakkal, hanem magával a jogszabállyal, az ott előírt feltételekkel kell összevetni. Ennek alapján pedig ez a vizsgálat nem tekinthető törvényesnek. A védő által kifejtettek szerint ugyanis kizárólag akkor lehetne szabályosan lefolytatottnak tekinteni a vizsgálatot, ha az I.r. vádlott észlelte volna a védelmi tiszt szabályszegését. Erre azonban nem került sor, a védelmi tiszt odament az I.r. vádlotthoz, beszámolt neki a szabályszegéséről és ettől kezdve a magatartása már provokációnak tekinthető. A védelmi tiszt túllépett a helyzet megteremtésén, tevékenysége felbujtói magatartásnak minősül. Az elsőfokú ítélet hiányosságaként rőtt fel a védő, hogy bár részletes indokolást tartalmaz az elsőfokú ítélet, azonban éppen azt az érvelést nem tartalmazza, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, vagy más bizonyítékot miért nem fogadott el az elsőfokú bíróság a tényállás alapjául. Ezért elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság küszöbölje ki az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített tényállás részleges megalapozatlanságát, és annak eredményeként az I.r. vádlottat bizonyítottság hiányában mentse fel. Amennyiben erre nem lát lehetőséget a másodfokú bíróság, úgy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A II.r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a II.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Perbeszédében részben csatlakozott az I.r. vádlott védője által előadottakhoz a megbízhatósági vizsgálat szabályszerűségével kapcsolatban. Utalt arra,

hogy az elsőfokú bíróság eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, és az indokolása is megfelel a logika szabályainak. A büntetőügy alapjául szolgáló megbízhatósági vizsgálattal kapcsolatban azonban hivatkozott a Teixeira de Castro Portugália elleni ügyére, melyben az Emberi Jogok Európai Bírósága megállapította az egyezmény 6. cikk 1. pontjának megsértését. A védő konkrétan azt kifogásolta, hogy nem volt semmiféle előzetes adat arra vonatkozóan, hogy az ügyben jogszerűen rendelték el a vizsgálatot. Nincs semmiféle igazolás abban a tekintetben, hogy az ügy vádlottai korábban hasonló bűncselekményt követtek volna el. A védő vitatta az eljárás során többször kifejtett azon ügyészi álláspontot, hogy az ügyészség nemhogy szabályszerűen járt el, de még többletjogot is biztosított az I.r. vádlott részére a védelem tekintetében. A védői álláspont szerint azonban hiányos volt az adatközlés. Álláspontja szerint a védő önálló résztvevője az eljárásnak, a neki szóló határozatot kézbesítés útján kell közölni. A védő telefonon történt megkeresése esetén nem hangzott el, hogy konkrétan kinek a részére történik a kirendelés. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben is hivatkozott Alkotmánybírósági határozat alkalmazhatósága nem csupán attól függ, hogy a gyanúsított fogvatartásban van-e, ha védője van a vádlottnak, akkor gondoskodni kell az értesítéséről akkor is, ha éppen nincs fogva. Ezen körülményre figyelemmel az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok köréből kizárt vallomások és szembesítési jegyzőkönyvek bizonyítékként nem használhatók fel.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz. A II.r. vádlott szintén csatlakozott a védője által előadottakhoz, illetve utalt arra, hogy jelenleg az ... alkalmazásában áll, mint gépkocsivezető, és a havi jövedelme 180.000 forint.

Az I.r. vádlott védőjének a felmentésre, illetve hatályon kívül helyezésre, valamint a katonai ügyésznek a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése nem alapos.

Az ítéletábra katonai tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Ennek keretében a vádlottak, valamint a tanúk kihallgatását megelőzően szabályszerű figyelmeztetéseket alkalmazott, a bizonyítási eszközül szolgáló kép-, és hangfelvételeket, valamint a bizonyítékként felhasználható okiratokat a megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává. Az egyéb eljárási szabályokat is betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékok értékelését elvégezte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I.r. vádlott a nyomozás során történt első kihallgatásakor mind a bűnössége, mind a tények tekintetében részletes beismerő vallomást tett, mely terhelő volt a II.r. vádlottra nézve is. A nyomozás során tett folytatódó kihallgatása során az I.r. vádlott vallomást nem tett, majd a tárgyaláson tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el. Úgy nyilatkozott, hogy a nyomozás során tett vallomását visszavonja. A tárgyaláson ezen túlmenően vallomást nem kívánt tenni. A nyomozás során az első gyanúsított kihallgatással azonos napon megtartott szembesítés során mind önmagára nézve, mind a II.r. vádlottra nézve terhelő vallomást tett. A II.r. vádlott a nyomozás során mind gyanúsított kihallgatásakor, mind az I.r. vádlottal történő szembesítés során következetesen tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el. A tárgyaláson a személyi körülményein túlmenően nem kívánt vallomást tenni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tévedett a katonai tanács, amikor az I. és II.r. vádlottak nyomozás során tett vallomásait, valamint a szembesítés jegyzőkönyvének anyagát a bizonyítékok köréből kizárta.

Mind az első, mind a másodfokon eljáró katonai ügyész helytállóan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott Alkotmánybírósági határozat olyan büntetőügy kapcsán született, amelyben a gyanúsított első gyanúsított kihallgatása idején előzetes fogvatartásban volt. A jelen büntetőeljárás tárgyát képező ügyben azonban az I. és II.r. vádlottak nem voltak fogvatartásban. Ez a

körülmény pedig eltérő eljárási szabályok alkalmazását jelenti. A Be. 46. §-ban foglaltak szerint a büntetőeljárásban védő részvétele kötelező, ha a./ a bűncselekményre a törvény 5 évi, vagy ennél súlyosabb szabadságvesztést rendel, b./ a terheltet fogvatartják, c./ a terhelt hallássérült, siketvak, vak, beszédképtelen, vagy - a beszámítási képességére tekintet nélkül - kóros elmeállapotú, d./ a terhelt a magyar nyelvet, illetőleg az eljárás nyelvét nem ismeri, e./ a terhelt egyéb okból nem képes személyesen védekezni, f./ e törvény erről külön rendelkezik. A gyanúsított-kihallgatási jegyzőkönyvek gyanúsításra vonatkozó része alapján nem kétséges, hogy az ügyben a védelem a Be. 46. § a./ pontja alapján mindkét gyanúsított esetében kötelező volt. A Be. 48. § (1) bekezdése szerint a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozóhatóság védőt rendel ki, ha a védelem kötelező és a terheltnek nincs meghatalmazott védője. A terheltet a kirendelést követően tájékoztatni kell a védő személyéről és elérhetőségéről. A 46. § b./ pontja esetében a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni. A kirendelő határozatban a védőt tájékoztatni kell a terhelt fogvatartásának helyéről, valamint kihallgatásának tervezett helyéről és idejéről. A jelen ügyben az I. és II.r. vádlottak nem voltak fogvatartásban, tehát az a szigorító szabály, hogy a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni, rájuk nem vonatkozott. Ehhez képest a rendelkezésre álló iratokból az állapítható meg, hogy az eljáró ügyész az I.r. vádlott gyanúsított kihallgatását megelőzően már tájékoztatta az I.r. vádlottat arról, hogy részére védőt rendelt ki, sőt rövid úton értesítette is őt a gyanúsított kihallgatásáról. Megállapítható ugyanakkor, hogy ugyanezen a napon kelt a védő kirendeléséről szóló írásos ügyészi határozat is. A II.r. vádlott a gyanúsított-kihallgatási jegyzőkönyv szerint úgy nyilatkozott, hogy védőt kíván az ügyben meghatalmazni. Ebben az esetben a gyanúsítottat arra kellett figyelmeztetni, hogy ha három napon belül nem hatalmaz meg védőt, akkor az ügyész, illetve a nyomozóhatóság rendel ki részére. A gyanúsított jegyzőkönyvből megállapítható, hogy ez a kioktatás megtörtént. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel megállapítható, hogy tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a bizonyítékok értékelése során az I. és II.r. vádlott gyanúsítottként tett vallomásait, valamint a szembesítésükről készült jegyzőkönyv anyagát a bizonyítékok köréből kirekesztette, mivel ezen bizonyítékok törvényesen felhasználhatók.

Nem tévedett a katonai tanács, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a megbízhatósági vizsgálat anyaga, az annak során készített kép-, és hangfelvétel, okirati bizonyítékok, csapdapénz törvényes bizonyítási eszközként felhasználható. Nem kétséges, hogy objektív körülmények folytán a megbízhatósági vizsgálatnak a Rendőrségről szóló törvény 7/A. § (1) bekezdésében, valamint a 293/2010. számú Kormányrendelet 12. § (1) bekezdésében írt célja megghiúsult. A vádlottak ugyanis nem szereztek hitelt érdemlően tudomást a tárgyalótiszt gyorshajtasáról, közlekedési szabálysértéséről, így nyilvánvalóan ebben az eljárásban tovább nem volt vizsgálható az, hogy a közlekedési szabálysértés elkövetése miatt kötelezettségüknek eleget tesznek-e. Megállapítható ugyanakkor, hogy maga a tárgyalótiszt sem szerzett kétséget kizáróan tudomást arról, hogy a vádlottaknak nincs tudomása - legalábbis adattal alátámasztott tudomása - az ő gyorshajtasáról, így a végrehajtási tervben részére előírt magatartást végigvitte, a vizsgálat lefolytatásával kapcsolatos szabályokat nem szegte meg. Nem helytálló az a védői érvelés, amely provokációra, ténylegesen arra hivatkozik, hogy az I.r. vádlott a terhére megállapított bűncselekményt kizárólag a tárgyaló tiszt magatartására visszavezethetően, az ő felbujtására követte el. A tárgyalás anyagává tett hangfelvétel alapján megállapítható, hogy bár a vádlottak a tárgyaló tiszt szabálysértéséről nem szereztek tudomást, azonban az I.r. vádlott „gyorsan kapcsolt”, regisztrált mérési adat hiányában mondott a tárgyaló tiszt kérdésére a tényállásban írt adatot és ezek után őt indokolatlanul állította félre. A párbeszéd során mindvégig jelezte, hogy ellenszolgáltatás fejében el tud tekinteni a szankció alkalmazásától, és aggályát, félelmét kizárólag csak a lelepleződéstől való félelmére vezette vissza. Nem kétséges tehát, hogy az I.r. vádlott és a tárgyaló tiszt magatartása ugyanabba az irányba haladt, tehát ezen vádlott bűncselekményének elkövetése nem kizárólag a tárgyaló tiszt magatartására vezethető vissza, a szabadon való döntés lehetősége a vádlott számára biztosítva volt.

Nem tévedett tehát a katonai tanács, amikor az I.r. vádlott tárgyaláson tett tagadó vallomásával szemben a tényállást a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomása, a megbízhatósági vizsgálat során keletkezett kép-, és hangfelvétel, okirati bizonyítékok, a tárgyi bizonyítási eszköz alapján állapította meg, és ezen tényállást alátámasztja az I.r. vádlottnak a nyomozás során tett önmagára nézve terhelő vallomása. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az I.r. vádlottnak a nyomozás során tett terhelő vallomását csak abban a részében lehet elfogadni, amely részében azt egyéb bizonyítékok is alátámasztják. **I.r.** vádlott ugyanis a nyomozás során és a tárgyaláson eltérően, következetlenül tette meg vallomásait. Korábbi beismerő vallomását megváltoztatta, a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Vallomása megváltoztatásának okát a kényszervallatás büntette miatt lefolytatott büntetőeljárás adatai nem igazolták. Ezzel szemben megállapítható, hogy a II.r. vádlott érdemi vallomásaiban, illetve a szembesítés során is következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. A vádiratban a II.r. vádlott terhére rótt cselekményrészrel kapcsolatban egyéb bizonyíték, mint az I.r. vádlott első nyomozati vallomása, illetve szembesítés során tett nyilatkozatai, nem is álltak rendelkezésre. Az I.r. vádlott első vallomása azonban önmagában nem elégséges a II.r. vádlott korrupciós bűncselekménye bizonyításához. Az I.r. vádlottnak a II.r. vádlott cselekményére vonatkozó állításait kép-, és hangfelvétel, tanúvallomás, vagy bármilyen más bizonyíték nem támasztotta alá, ezért nem tévedett a katonai tanács, amikor **II.r.** vádlott tekintetében azt rögzítette, hogy a vádiratban az ő terhére rótt cselekmény kétséget kizáróan nem bizonyítható. A másodfokú katonai tanács I. és II.r. vádlottaknak a nyomozás során tett vallomásait, valamint a nyomozás során lefolytatott szembesítésről készített jegyzőkönyv anyagát értékelve sem juthatott más eredményre.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást a II.r. vádlott személyi körülményei tekintetében a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján, a vádlotti nyilatkozatra figyelemmel annyiban egészíti ki, hogy: „A vádlott az ... alkalmazásában áll, mint gépkocsivezető, havi jövedelme 180.000 forint.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Az előzőekben írtakra, illetve a Be. 351. § (1) bekezdésében és a 352. § (3) bekezdésében megfogalmazott felülmérlegelési tilalomra figyelemmel az I.r. vádlott felmentését célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést az I.r. vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor **I.r.** vádlott bűnösségét a 2012. évi C. törvény szerinti Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző hivatali vesztegetés elfogadása büntetében állapította meg. A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya az I.r. vádlottat a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdésre figyelemmel, a (3) bekezdés II. tétel aa./ pontja szerint büntetendő vezető beosztású hivatalos személy által az előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetével vádolta. Az elsőfokú tárgyaláson eljáró katonai ügyész perbeszédében ezen bűncselekményben a vádat fenntartotta. Az elsőfokú bíróság ítélete 10. és 11. oldalán fejtette ki jogi álláspontját. Helyesen hivatkozott arra, hogy az I.r. vádlott a Btk. mely rendelkezése alapján tekinthető hivatalos személynek. A Btk. 2. § (2) bekezdése alkalmazásával helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I.r. vádlott esetében az elbírálás idején hatályos büntető törvényt kell alkalmazni. Az általa megállapított történeti tényállás alapján törvényesen mellőzte ezen vádlott cselekményének jogi minősítéséből a hivatali kötelesség megszegése minősítő

körülményt, valamint a 65/2011. (XII.30.) BM rendelet alapján a vezető beosztásúként történő elkövetést, mint további minősítő körülményt.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának a II.r. vádlottat érintő felmentő rendelkezését a Be. 6. § (3) bekezdés b./ pontjára figyelemmel, a Be. 331. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a bizonyítékok köréből kirekesztett vallomások, illetve szembesítési jegyzőkönyv anyaga értékelésével sem jutott más eredményre, tehát a II.r. vádlott vonatkozásában a felmentő rendelkezést ugyanazon jogcím alapján hagyta helyben, tekintettel a Be. 4. § (2) bekezdésére.

Az I.r. vádlottal szemben súlyosítás érdekében bejelentett ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú katonai tanács lényegében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. További nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni azonban a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást. Utalni kíván továbbá a másodfokú bíróság arra, hogy a hivatalos személy által elkövetett alapeseti korrupciós bűncselekmény elkövetése esetén a korábban kifogástalan életvezetésű vádlottal szemben nagyobb számú és jelentős súlyú enyhítő körülmény értékelése mellett nem tekinthető általános gyakorlatnak végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása. Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésében írt rendelkezések alkalmazásával. A szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztése mellett közügyektől eltiltás alkalmazására nem kerülhetett sor. Megállapítható azonban, hogy az I.r. vádlott a korrupciós bűncselekmény elkövetésével méltatlanná vált arra, hogy rendfokozatot viseljen, ezért a másodfokú bíróság őt a Btk. 137. § alkalmazásával lefokozás katonai büntetésre is ítélte. Az ítélet tábla katonai tanácsának álláspontja szerint az I.r. vádlott esetében ez az enyhébb büntetés is megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

A szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére figyelemmel a másodfokú bíróság az I.r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokai alapján - mindkét vádlott tekintetében - helybenhagyta.

Budapest, 2016. március 11.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete **I.r.** és **II.r.** vádlottak vonatkozásában a rendelkező részben írt változtatással jogerős és az I.r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. március 11.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke